

Hvad vi har nok af?

Fra mange sider hører vi, at uligheden i verden bliver værre og værre – at de dybestliggende problemer ikke skyldes konflikten mellem kapitalisme og socialisme, men den manglende kommunikation mellem nord og syd på vor klode.

Også i vort eget samfund siges det, at de sociale skille mellem rige og fattige nærmer sig det katastrofale.

Der er virkelig penge i dommedagssnak.

Sandt er det, at verdens goder er ulige fordelt. Der er lande, hvor man så at sige bare behøver at pirke i jorden med en pind – så vælter olien frem fra sine gemmer til fryd for regeringer og de allerede rige.

Andre steder behøver man end ikke det – man rækker bare op i luften og plukker alle de bananer og appelsiner man vil have – både til dagens behov og til eksport.

Og i østlandene har man en sådan mængde af parkeringspladser, at det er helt utroligt for borgere i Vesten, som om natten drømmer om parkometre, der hele tiden skal bestikkes med 10 kr. stykker for ikke at forråde os til parkeringsvagterne, som nidkært jager i storbyens jungle.

Ja – og politi, forstår sig. Det er der virkelig heller ikke mangel på –. Men så er der naturligvis andre mangler – fødevarer, toiletteppe, snøreband og den slags.

Er der da virkelig intet alle mennesker – hvide, gule, sorte, brune og røde – har nok af? Jovist – det er der!

Forstand nemlig – eller har De måske nogensinde hørt nogen beklage sig og sige: «Gode Gud, hvor er jeg dog dum».

I så fald har det givetvis været en fortalelse eller koketteri i håb om, at de omkringstående ihærdigt skal protestere.

Hvilket de naturligvis gør – sandhedskærlige mennesker prioriteres i reglen lavt i omgangskredsen.

Alligevel er det bemærkelsesværdigt, at hverken politikere – ingen nævnt ingen glemmt – eller andre kendte personer, som med god grund kunne føle sig forfordelte, nogensinde lager til at tvivle på deres ufejlbarlighed eller erkender at have stået i en af de bageste rækker den dag Vorherre delte hjerner ud.

Vi tangerer her et interessant emne, som nok kunne trænge til en dybere analyse i Socialforskningsinstituttets hjernetrust.

Vor store landsmand, *Piet Hein*, kunne givetvis sige en del om emnet – faktisk har han været inde i dets grænseland – men der har vi igen det der med taktfølelsen.

Alligevel er det mærkeligt, at vi – næsten alle – kan dumme os livet igennem, gå fra den ene fiasko til den anden, og alligevel have en klar overbevisning om, at *det er «de andre» der ikke er rigtig kloge*. At de ikke kan se vor storhed – slagne som de er med ufattelig blindhed.

De mangler simpelthen evnen til at erkende format, når de ser det.

Det må være årsagen. Med deres hønehjerner kan de ikke vurdere os og fornemme vor åndelige spændkraft og dybe indsigt i tingenes væsen.

Aknej – det eneste de ser er vor begyndende topmave og årenes udtynding af vor hårpragt.

Alligevel behøver vi ikke at fortvivle. De fleste af os har en kone en mann – eller i det mindste en hund eller kat – som i os ser verdens krumtap, hvorom alting drejer sig.

Eller de lader kærligt som om.

I værste fald – skulle alt andet svipse – kan vi søge til socialrådgiverne, som dygtigt og professionalt vil bestyrke vor tro på, at det virkelig også er de andre – samfundet og dets mylder af dumrianer – der er skyld i hele miseren.

11. mars 1986

108089